

Sygn. akt VI Gz 145/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Zbigniew Krepski, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. j. w Ś.

przeciwko (...) sp. z o.o. w P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 21 czerwca 2016r., sygn. akt V GNe 248/16

postanawia

oddalić zażalenie

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Toruniu stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał do rozpoznania sprawę Sądowi Rejonowemu w Płocku – Sądowi Gospodarczemu na podstawie art. 200 § 1 w zw. z art. 27 k.p.c.). Sąd ten wskazał, że powód, wbrew dyspozycji art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., nie przedstawił żadnych okoliczności uzasadniających właściwość sądu w Toruniu, a stwierdzenie, że powód ma rachunek bankowy w banku w C. jest gołosłowne. Wobec tego zarzut niewłaściwości miejscowej sądu w Torunia podniesiony przez pozwanego był zasadny (k. 46).

W zażaleniu na to postanowienie powód wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu ewentualnie o uchylenie i ponowne rozpoznanie sprawy oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowe. W uzasadnieniu zażalenia skarżący odwołał się do art. 34 k.p.c. i podkreślił, że na fakturze podał swój rachunek bankowy w C. (k. 50-51).

Pozwany nie udzielił odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Wprawdzie w petitum zażalenia skarżący nie sformułował żadnych zarzutów, ale z treści uzasadnienia wynika, że chodzi mu o naruszenie art. 34 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem, powództwo o wykonanie umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. Miejsce wykonania umowy, w braku wyraźnego oznaczenia go przez strony lub z uwagi na właściwość zobowiązania, określają reguły wyrażone w art. 454 § 1 i 2 k.c., wedle którego dług pieniężny ma charakter oddawczy, a zatem o miejscu jego spełnienia decyduje miejsce zamieszkania (siedziba) wierzyciela, a jeżeli zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem wierzyciela – siedziba jego przedsiębiorstwa w chwili spełnienia świadczenia.

Uznanie siedziby banku prowadzącego rachunek wierzyciela za miejsce spełnienia świadczenia pieniężnego jest dopuszczalne tylko w tych przypadkach, w których obie strony wyraziły zgodę na zapłatę na określony rachunek wierzyciela. Ponieważ nie ma podstaw do uznania istnienia in concreto takiej zgody, należy uznać, że o miejscu spełnienia świadczenia pieniężnego nie decyduje siedziba banku prowadzącego rachunek powoda. Jeżeli dłużnik nie zastosuje się do żądania zapłaty na wskazany przez wierzyciela rachunek bankowy, za miejsce spełnienia świadczenia należy uważać, z wszystkimi tego konsekwencjami procesowymi łączącymi się z powiązaniem art. 34 k.p.c. z regulacją art. 454 k.c., miejsce zamieszkania lub siedzibę (siedzibę przedsiębiorstwa) wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 14 lutego 2002 r. (III CZP 81/2001, OSNC 2002, nr 11, poz. 131) i Sąd Okręgowy z nim się zgadza.

W oparciu o art. 34 k.p.c. sądem miejscowo właściwym do rozpoznania sprawy byłby więc Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, a nie sąd w Toruniu wskazany przez powoda. Z tego punktu widzenia zarzut naruszenia art. 34 k.p.c. jest chybiony, co przesądza o bezzasadności zażalenia.

W związku z tym zażalenie należało oddalić (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.).

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

(...)

Z.

1. (...)

2. (...)

- (...)

- (...)

3. (...)

T. (...)